

VENDIM
Nr. 22, datë 20.5.2013

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar i Gjykatës Kushtetuese		
Vladimir Kristo	anëtar i	“	“
Sokol Berberi	anëtar i	“	“
Admir Thanza	anëtar i	“	“
Altina Xhoxhaj	anëtare e	“	“
Fatmir Hoxha	anëtar i	“	“
Vitore Tusha	anëtare e	“	“

me sekretare Blerina Basha, në datën 26.3.2013 mori në shqyrtim, në seancë gjyqësore mbi bazë dokumentesh, çështjen nr. 3 Akti, që i përket:

KËRKUES: Todi Lloshi

SUBJEKT I INTERESUAR: Pirro Çuni

OBJEKTI: Shfuqizimi, si të papajtueshme me Kushtetutën, i vendimeve nr. 677, datë 5.7.2010 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe nr. 400, datë 23.2.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi).

BAZA LIGJORE: Nenet 42/1, 131/f, 134/g të Kushtetutës së Republikës të Shqipërisë.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjo i relatoren e çështjes, Vitore Tusha dhe, pasi bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Kërkuesi, në vitin 2004, ka prenotuar një apartament 2+1 në shoqërinë e ndërtimit “Breshani”, duke lidhur, fillimisht, kontratën e shitblerjes nr. 2311 rep. dhe nr. 1157 kol., datë 24.12.2004. Pasi është konstatuar nga palët se numri i apartamentit që ndodhej në katin e 11-të ishte pasqyruar gabim, është lidhur një kontratë tjetër shkëmbimi nr. 187 rep. dhe nr. 177 kol., datë 13.2.2006, e cila nuk është nënshkruar midis kërkuesit dhe firmës së ndërtimit, por midis kësaj të fundit dhe shtetasit P.Ç., i cili është djali i kushëririt të parë të kërkuesit (në vijim “nipi”), që banonte me qira në të njëjtin pallat. Kontrata është regjistruar në Zyrën e Regjistrimit të Pasurive të Paluajtshme (ZRPP) Vlorë, në emër të nipit, i cili është pajisur me certifikatë pronësie nr. 58 pasurie dhe nr. 776 regjistri.

2. Kërkuesi, për shkak të arsyeve shëndetësore, ka vendosur të shesë apartamentin 2+1, por i nipi ka refuzuar t’i japë dokumentet e pronësisë. Për këtë arsye, kërkuesi i është drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë me kërkesëpadi me objekt “Bëgatim pa shkak”, e cila është pranuar me vendimin nr. 1318, datë 13.7.2005, duke detyruar të paditurin (nipin) të paguajë shumat 20 000 USD, 500 000 lekë dhe 13 000 euro, të cilat rezultojnë të jenë këstet e paguara për blerjen e apartamentit. Kundër këtij vendimi i padituri ka paraqitur ankim në Gjykatën e Apelit Vlorë, e cila, me vendimin nr. 420, datë 7.7.2006, ka vendosur prishjen e vendimit dhe pushimin e gjykimit, me arsyetimin se padia duhet të pushohet së gjykuari derisa të zgjidhet çështja penale në ngarkim të të paditurit (nipit), i cili akuzohet për veprën penale të “vjedhjes së pasurisë me anë të mashtrimit”. Gjykata e Lartë, me vendimin nr. 483, datë 18.12.2008, ka vendosur prishjen e vendimit të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në po atë gjykatë, me tjetër trup gjykues, duke i caktuar asaj gjykate detyrën që t’i nënshtrojë hetimit gjyqësor pretendimin në lidhje me njoftimet dhe provat shkresore të paraqitura nga i padituri (kërkuesi). Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. s’ka, datë 5.3.2010, ka vendosur prishjen e vendimit dhe pushimin e gjykimit, me arsyetimin se nuk plotësohen kushtet e kërkuara nga neni 655 i Kodit Civil për bëgatimin pa shkak; se midis palëve ndërgjyqëse po zhvillohet një proces tjetër gjyqësor me objekt “lirim e dorëzim banese”, për të cilin Gjykata e Apelit Vlorë ka dhënë vendimin nr. 1873, datë 10.7.2008; se palët kanë mundësi të zgjidhin konfliktin me padi të tjera.

3. Në të njëjtën kohë që zhvillohej procesi gjyqësor civil, kërkuesi ka paraqitur kallëzim penal kundër nipit të tij për veprën penale të mashtrimit dhe Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 84, datë

27.3.2007, ka vendosur deklarinim fajtor të të pandehurit P.Ç. për kryerjen e veprës penale të mashtrimit dhe, në bazë të nenit 143/1 të Kodit Penal, dënimin e tij me 10 muaj burgim. Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. 56, datë 21.3.2008, ka vendosur prishjen e vendimit dhe pushimin e gjykimit të çështjes me arsyetimin se nuk ekzistojnë elementet e veprës penale, por bëhet fjalë për konflikt civil. Gjykata e Lartë, në dhomë këshillimi, me vendimin nr. 77, datë 20.2.2009, ka vendosur mospranimin e rekursit të paraqitur nga prokurori dhe kërkuesi.

4. Ndërkohë, në vitin 2008, nipi i kërkuesit (subjekti i interesuar) i është drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë me kërkesëpadi me objekt “lirim dhe dorëzim banese”. Kjo gjykatë, me vendimin nr. 1873, datë 10.10.2008, ka vendosur rrëzimin e padisë me arsyetimin se paditësi nuk legjitimohet në ngritjen e padisë, pasi titulli i pronësisë është fituar mbi bazën e veprimeve juridike absolutisht të pavlefshme dhe, si i tillë, është *nul*. Po ashtu, gjykata ka urdhëruar çregjistrimin e pasurisë dhe regjistrimin në emër të kërkuesit.

5. Gjykata e Apelit Vlorë, me vendimin nr. 677, datë 5.7.2010, ka pranuar kërkesëpadinë e nipit të kërkuesit duke vendosur ndryshimin e vendimit të mësipërm, ka pranuar padinë dhe ka detyruar kërkuesin të lirojë dhe t’i dorëzojë nipit banesën sipas certifikatës së pronësisë ZRP Vlorë, zona kadastrale 8602, nr. pasurie 4/63+1-58, volumi 16, f. 118, me sip. 118 m². Gjykata arsyeton se nga tërësia e provave shkresore provohet fitimi primar i pronësisë nga paditësi.

6. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Vlorë, me vendimin nr. 733, datë 17.8.2010, ka vendosur lëshimin e urdhrit të ekzekutimit të vendimit të mësipërm.

7. Kërkuesi i është drejtuar Gjykatës së Lartë me kërkesë për pezullimin e vendimit nr. 1873, datë 10.7.2012 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë, ndryshuar me vendimin nr. 677, datë 5.7.2010 të Gjykatës së Apelit Vlorë, kërkesë, e cila është pranuar nga Kolegji Civil me vendimin nr. 243, datë 10.9.2010.

8. Gjykata e Lartë, në dhomë këshillimi, me vendimin nr. 400, datë 23.2.2012, ka vendosur mospranimin e rekursit me arsyetimin se nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 472 i Kodit të Procedurës Civile (KPC).

II

9. *Kërkuesi* i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese në datën 15.8.2012, duke kërkuar shfuqizimin e vendimeve të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, pasi procesi gjyqësor i zhvilluar në këto gjykata i ka cenuar të drejtën për një proces të rregullt ligjor në aspektet e mëposhtme:

9.1 Është cenuar *parimi i barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit* gjatë gjykimit të çështjes në Gjykatën e Apelit Vlorë, për faktin se kjo gjykatë, në mënyrë të njëanshme, ka marrë të mirëqena pretendimet e pabazuara të nipit të kërkuesit, pa i analizuar ato, por duke i shtrembëruar dhe interpretuar në favor të palës tjetër, ndërkohë që nuk pranoi provat e kërkuesit të pasqyruara në dosje.

9.2 Gjykata e Lartë ka cenuar:

9.2 a) *parimin e paanshmërisë* për faktin se katër nga gjyqtarët në përbërje të Kolegjit Civil që ka vendosur mospranimin e rekursit, kanë marrë pjesë edhe në një proces tjetër gjyqësor, midis të njëjtave palë, duke vendosur prishjen e vendimit nr. 420, datë 7.7.2006 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe kthimin e çështjes për rigjykim. Po ashtu, njëri prej gjyqtarëve në përbërje të Kolegjit Civil ka marrë pjesë edhe në dhënien e vendimit penal nr. 77, datë 20.2.2009, në dhomë këshillimi, kurse dy gjyqtarë të tjerë në përbërje të Kolegjit Civil kanë qenë pjesë e trupit gjykues që ka vendosur pranimin e kërkesës për pezullimin e ekzekutimit të vendimit nr. 1873, datë 10.7.2008 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë, ndryshuar me vendimin nr. 677, datë 5.7.2010 të Gjykatës së Apelit Vlorë;

9.2 b) *të drejtën për t’iu drejtuar gjykatës*, duke vendosur mospranimin e rekursit në dhomë këshillimi, ndonëse përmbante shkaqe për t’u kaluar e shqyrtuar në seancë plenare;

9.2 c) *standardin kushtetues për arsyetimin e vendimit gjyqësor*, pasi mungojnë arsyet e mospranimit të rekursit.

10. **Subjekti i interesuar** nuk paraqiti prapësime me shkrim për çështjen objekt gjykimi.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

11. Gjykata, paraprakisht, thekson se ajo i vlerëson pretendimet e kërkuesit në vështrim të standardeve kushtetuese që imponon e drejta për një proces të rregullt ligjor, dhe, konkretisht, në aspektin e detyrimit të gjykatave të juridiksionit të zakonshëm për respektimin e këtyre standardeve.

A. Për pretendimin e cenimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit

12. Kërkuesi ka pretenduar se gjatë gjykimit të çështjes, Gjykata e Apelit Vlorë nuk pranoi provat e tij, të cilat ishin të pasqyruara në dosje, por, në mënyrë të njëanshme, ka marrë të mirëqena pretendimet e pabazuara të palës së paditur (nipit), pa i analizuar ato, por duke i shtrembëruar dhe interpretuar në favor të asaj pale.

13. Në jurisprudencën e saj të konsoliduar Gjykata ka theksuar se interpretimi i ligjit, zbatimi i tij në çështjet konkrete, si dhe vlerësimi i fakteve dhe rrethanave janë çështje që ndajnë juridiksionin e gjykatave të zakonshme nga juridiksioni kushtetues. Kontrolli kushtetues që kjo Gjykatë ushtron ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes së të drejtave kushtetuese të individit për një proces të rregullt ligjor. Problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përbëjnë juridiksion kushtetues, nëse ato nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave (*shih vendimet nr. 3, datë 19.2.2013; nr. 31, datë 5.7.2011; nr. 22, datë 22.7.2009 të Gjykatës Kushtetuese*).

14. Në vështrim të standardit të mësipërm si dhe nisur nga natyra e pretendimeve të kërkuesit mbi procesin gjyqësor të zhvilluar në Gjykatën e Apelit Vlorë, Gjykata vlerëson se ato kanë të bëjë me vlerësimin e provave, mënyrën e interpretimit të fakteve dhe të zbatimit të ligjit nga ana e gjykatës së apelit.

15. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se ky pretendim i kërkuesit është i pabazuar.

B. Për pretendimin e cenimit të parimit të paanshmërisë në Gjykatën e Lartë

16. Gjykata konstaton se kërkuesi ka pretenduar, gjithashtu, cenimin e parimit të paanshmërisë në Gjykatën e Lartë. Sipas tij, katër nga gjyqtarët, në përbërje të Kolegjit Civil, që ka vendosur mospranimin e rekursit, kanë marrë pjesë edhe në Kolegjin Civil që me vendimin nr. 483, datë 18.12.2008 ka vendosur kthimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Apelit Vlorë, me po të njëjtat palë ndërgjyqëse. Po ashtu, kërkuesi pretendon se njëri prej gjyqtarëve në përbërje të Kolegjit Civil ka marrë pjesë edhe në Kolegjin Penal që ka dhënë vendimin nr. 77, datë 20.2.2009 (dhomë këshillimi), kurse dy gjyqtarë të tjerë kanë qenë pjesë e Kolegjit Civil që ka vendosur pranimin e kërkesës për pezullimin e ekzekutimit të vendimit nr. 1873, datë 10.7.2008.

17. Në jurisprudencën e saj Gjykata ka theksuar se gjykimi nga një gjykatë e paanshme është një nga elementet e rëndësishme të procesit të rregullt ligjor, sanksionuar nga neni 42 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së. Parimi i paanshmërisë ka në vetvete elementin e vet *subjektiv*, i cili lidhet ngushtë me bindjen e brendshme që krijon gjyqtari për zgjidhjen e çështjes në gjykim, si dhe elementin *objektiv* me të cilin kuptohet dhënia e garancive të nevojshme për gjykim të paanshëm nga vetë gjykata, përmes mënjanimi prej saj të çdo dyshimi të përligjur në këtë drejtim. Ndër të tjera, gjykata duhet të jetë e kujdesshme dhe të marrë parasysh, veçanërisht, problemin e përbërjes së trupit gjykues, në mënyrë që të mënjanohen nga gjykimi i çështjes gjyqtarët që nuk kanë garancitë e kërkuara për paanshmëri në kuptimin objektiv. Dyshimi i mundshëm për paanshmëri të gjyqtarit mund të ngrihet në hipotezën se gjyqtari është shprehur në një procedim tjetër me një vlerësim që ka të bëjë me përmbajtjen e të njëjtit fakt, në lidhje me të njëjtin subjekt. Në shtetin e së drejtës kërkesa për një gjykim të paanshëm merr rëndësi të veçantë në funksion të besimit në dhënien e drejtësisë, që në shoqëritë demokratike duhet ta krijojnë në çdo rast jo vetëm palët në gjykim, por dhe çdo qytetar i thjeshtë (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr. 7, datë 7.3.2011*). Thjesht dhe vetëm pjesëmarrja e një ose më shumë gjyqtarëve në një procedim të mëparshëm, pavarësisht nga ndikimi i pranisë dhe i mendimit të tyre në të gjithë trupin gjykues, është një arsye e mjaftueshme dhe njëkohësisht një garanci më pak për kërkuesin, tek i cili është krijuar dyshimi i bazuar se gjykata nuk ka qenë e paanshme në shqyrtimin e kësaj çështjeje (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr. 21, datë 29.4.2010*).

18. Në referim të rrethanave konkrete të çështjes, Gjykata konstaton se vendimi nr. 483, datë 18.12.2008 i Gjykatës së Lartë, është marrë në përfundim të procesit gjyqësor me objekt begatimin pa shkak, duke vendosur prishjen e vendimit të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe dërgimin e çështjes për rishqyrtim në po atë gjykatë, me tjetër trup gjykues, duke i caktuar asaj gjykate detyrën që t'i nënshtrojë hetimit gjyqësor pretendimin në lidhje me njoftimet dhe provat shkresore të paraqitura nga i padituri (kërkuesi). Për sa më sipër, Gjykata vlerëson se vendimi i kundërshtuar i takon një procesi gjyqësor të ndryshëm nga ai objekt kundërshtimi në këtë gjykim kushtetues. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkuesit është i pabazuar.

19. Po ashtu, Gjykata vëren se vendimi gjyqësor nr. 77, datë 20.2.2009, është marrë nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, në dhomë këshillimi, mbi bazën e rekursit të paraqitur nga prokurori dhe kërkuesi.

20. Gjykata rithekson se Kolegji i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, është organi që analizon dhe vlerëson nëse shkaqet e ngritura në rekurs janë në përputhje me kërkesat e ligjit, duke vlerësuar kështu nëse rekursi përmban shkaqe për t'u kaluar për shqyrtim në seancë gjyqësore. Sikundër për pranimin, ashtu edhe për mospranimin e rekursit, dhoma e këshillimit, nëpërmjet arsyetimit të vendimeve të saj, luan rolin e një filtri

paraeliminators të kërkesave që i drejtohen Gjykatës së Lartë. Sigurisht që palët përpara kësaj trupe gjyqësore, në një numër të madh rastesh, *prima facie* i plotësojnë formalisht kriteret që kërkesa e tyre të shkojë në seancë publike, por kjo nuk mund t'ia deformojë funksionin vlerësues dhomës së këshillimit. Në rast se Kolegji në dhomën e këshillimit krijon bindjen se shkaqet e ngritura në rekurs objektivisht nuk gjejnë mbështetje në aktet e administruara në dosjen gjyqësore, atëherë është në kompetencën e tij të vendosë, në pajtim me kërkesat ligjore, mospranimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr. 22, datë 6.6.2011*).

21. Nisur nga karakteristikat e shqyrtimit të rekursit në dhomë këshillimi, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuarit për cenimin e parimit të paanshmërisë janë të pabazuara.

22. Për sa i përket pretendimit se dy gjyqtarë të tjerë të Kolegjit Civil që ka vendosur mospranimin, në dhomë këshillimi, të rekursit, kanë qenë pjesë e një kolegji tjetër civil që ka marrë në shqyrtim dhe ka vendosur pranimin e kërkesës për pezullimin e ekzekutimit të vendimit nr. 1873, datë 10.7.2008, Gjykata vlerëson se edhe ky pretendim është i pabazuar.

23. Në vlerësimin e Gjykatës vendimi i pezullimit është një vendim i ndërmjetëm, jopërfundimtar, i cili jepet në fund të një procesi gjyqësor, gjatë të cilit gjyqtarët vlerësojnë: i) pasojat e rënda, nisur nga kushtet subjektive të palëve, kur besohet se ka një disproporcion të madh midis së mirës që synohet të arrihet nga ekzekutimi nga kreditori në raport me dëmin e pësuar nga debitori, dëm, i cili duhet të jetë më i madh se ajo çfarë vetë norma konsideron pasojë të paevitueshme të ekzekutimit të detyrueshëm; ii) pariparueshmërinë e situatës, nisur nga kushte objektive, konkluzion në të cilin arrihet kur dëmi i pariparueshëm rezulton në shkatërrimin e pasurisë që i nënshtrohet ekzekutimit ose humbjen e cilësive të saj thelbësore, duke krijuar një situatë (dëmi), e cila do të jetë e pamundur për t'u kthyer në gjendjen e mëparshme.

24. Në këtë kuptim, Gjykata vlerëson se vendimet e pretenduara nga kërkuari janë marrë në përfundim të proceseve gjyqësore që kanë karakteristika të dallueshme dhe që bazohen në konsiderata dhe vlerësime të ndryshme të gjyqtarëve. Në këto kushte, Gjykata vlerëson se pjesëmarrja e të njëjtëve gjyqtarë në dy vendimet e dhëna për rrethana të ndryshme të çështjes, nuk krijon dyshim të justifikuar për mosrespektimin e parimit të gjykimit nga një gjykatë e paanshme.

25. Në përfundim të sa më sipër, Gjykata vlerëson se pretendimi i kërkuarit, për cenimin e parimit të paanshmërisë, është i pabazuar.

C. Për pretendimin e cenimit të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor si dhe të të drejtës së ankimit

26. Sipas kërkuarit, Gjykata e Lartë nuk ka respektuar kërkesat e nenit 142/1 të Kushtetutës në lidhje me arsyetimin e vendimit gjyqësor. Edhe pse kërkuari parashtronte në rekurs shkelje të standardeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor nga gjykatat më të ulëta si dhe shkaqe të parashikuara nga neni 472 i KPC-së, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit pa u shprehur për shkaqet konkrete të mospranimit.

27. Gjykata ripohon se e drejta për një proces të rregullt ligjor, që i garantohet individit nga nenet 42 dhe 142/1 të Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së, përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar. Funksioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Përveç kësaj, duke dhënë një vendim të arsyetuar, mund të realizohet vëzhgimi publik i administrimit të drejtësisë (*shih vendimet nr. 3, datë 19.2.2013; nr. 8, datë 28.2.2012; nr. 25, datë 10.6.2011 dhe nr. 38, datë 30.12.2010 të Gjykatës Kushtetuese*).

28. Në jurisprudencën e saj, Gjykata ka theksuar domosdoshmërinë e arsyetimit të vendimeve gjyqësore, penale apo civile, si një garanci për procesin ligjor. Vendimi duhet të mbështetet vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor dhe duhet të përmbajë bazën ligjore mbi të cilën bazohet zgjidhja e mosmarrëveshjes, analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Vendimi mund të kontrollohet nga një gjykatë më e lartë sipas procedurave përkatëse dhe, që kjo të jetë e mundur, duhet bërë arsyetimi i vendimit, në të cilin gjyqtari tregon me qartësi faktet dhe ligjin e zbatueshëm, të cilat e kanë çuar në bërjen e një zgjedhjeje ndërmjet disa mundësive. Vendimet gjyqësore që japin gjykatat e të gjitha niveleve në përfundim të gjykimit, përbëjnë aktin procedural kryesor të të gjithë procesit gjyqësor. Ato përmbledhin dhe finalizojnë, përfundimisht, qëndrimet që mban gjykata lidhur me çështjen në gjykim (*shih vendimet nr. 8, datë 16.3.2011; nr. 23, datë 4.11.2008; nr. 11, datë 2.4.2008 dhe nr. 7, datë 9.3.2009 të Gjykatës Kushtetuese*).

29. Vendimi gjyqësor në çdo rast duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në

tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre. Ato duhet të jenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë. Ato duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur ose të fshehtë. Këto argumente duhet të jenë, gjithashtu, të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese. Konkluzionet e pjesës arsyetuese duhet të bazohen jo vetëm në aktet ligjore, por edhe në parimet dhe rregullat që karakterizojnë mendimin e shëndoshë e logjik (*shih vendimet nr. 3, datë 19.2.2013; nr. 20, datë 13.4.2012 dhe nr 38, datë 30.12.2010 të Gjykatës Kushtetuese*).

30. Gjithsesi, Gjykata e ka vlerësuar zbatimin e këtij parimi rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme detyrimin për arsyetimin e vendimeve të tyre. Ajo ka verifikuar nëse vendimi i kundërshtuar është logjik, ka kundërthënie, përmban referencat në ligjin e zbatueshëm dhe nëse respekton të gjitha elementet e sipërpërmendura. Detyrimi i gjykatave për të respektuar këtë standard ndryshon në varësi të rrethanave të çështjes konkrete dhe natyrës së vendimit dhe masa e arsyetimit varet nga natyra e vendimit në fjalë (*shih vendimin nr. 25, datë 10.06.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

31. Në këtë kuptim, Gjykata ka theksuar se ajo e vlerëson arsyetimin e një vendimi gjyqësor vetëm në kuadrin e përmbushjes ose jo të standardeve të mësipërme, pasi nuk është detyrë e saj të analizojë provat dhe faktet ku është bazuar gjykata për zgjidhjen e çështjes së themelit. Kjo mbetet detyrë funksionale e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm dhe, në aspektin e kontrollit kushtetues, Gjykata verifikon nëse arsyetimi i vendimit gjyqësor i ka plotësuar ose jo kriteret e përcaktuara më sipër, të cilat garantojnë të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar. Në vlerësimin e Gjykatës nuk mjafton që arsyetimi të jetë formalisht i pranishëm në kuptimin grafik dhe strukturor, pasi kjo do ta bënte atë thjesht fiktiv. Arsyetimi duhet domosdoshmërisht të plotësojë kriteret minimale ligjore të përcaktuara dhe të mos ketë të meta të tilla serioze që cenojnë standardin e vendimit gjyqësor të arsyetuar (*shih vendimin nr. 3, datë 19.2.2013; nr. 55, datë 18.12.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

32. Neni 310/1 i Kodit të Procedurës Civile parashikon se vendimi i gjykatës duhet të përmbajë hyrjen, pjesën përshkruese-arsyetuese dhe pjesën urdhëruese, duke përcaktuar, në paragrafët e tjerë, elementet që duhet të përmenden në secilën prej këtyre pjesëve. Ndërsa për gjykimin në Gjykatën e Lartë, KPC-ja sanksionon se rekursi, ndër të tjera, duhet të përmbajë shkaqet për të cilat kërkohet prishja e vendimit, duke iu referuar normave ligjore mbi të cilat mbështetet (neni 475/ç) dhe se shqyrtimi i çështjes në kolegjet seleksionuese konsiston në një vlerësim të këtyre shkaqeve. Nëse rekursi bëhet për shkaqe të ndryshme nga ato që i lejon ligji, ai nuk pranohet dhe mospranimi i tij vendoset nga kolegji i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit (neni 480).

33. Nga parashikimet e normave të mësipërme procedurale, si dhe bazuar në veçoritë e gjykimit në Gjykatën e Lartë dhe në praktikën e saj, Gjykata çmon se në funksion të realizimit të vëzhgimit publik të administrimit të drejtësisë si dhe të koherencës së vendimit gjyqësor, në mënyrë që përfundimi i procesit të vlerësimit të gjykatës të jetë i mbështetur, përmbajtja e vendimit përbën premisën për përmbushjen e standardit të arsyetimit të vendimit, i cili në këtë drejtim duhet të plotësojë dhe të përmbajë kriteret e përcaktuara nga dispozitat ligjore përkatëse dhe ato të elaboruara nga jurisprudenca kushtetuese e konsoliduar (*shih vendimin nr. 3, datë 19.2.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

34. Në rastin konkret, Gjykata vëren se vendimi i mospranimit i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë përmban, në pjesën hyrëse të tij, palët ndërgjyqëse, objektin e padisë, disponimet e gjykatës së shkallës së parë dhe asaj të apelit dhe faktin se kundër vendimit të kësaj të fundit ka paraqitur rekurs kërkuesi, por nuk përmban shkaqet që ai ka parashtruar në rekurs. Ndërsa në pjesën arsyetuese, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë është mjaftuar me përfundimin se “rekursi i paraqitur nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 472 i KPC-së” duke vendosur, në pjesën urdhëruese, mospranimin e tij.

35. Nga leximi në tërësi i vendimit, Gjykata vlerëson se, për shkakun e lartpërmendur, rrjedha logjike e përdorur në vendim nuk rezulton e qartë dhe e kuptueshme dhe se argumentet e pjesës hyrëse nuk janë të lidhura logjikisht me pjesën arsyetuese dhe atë urdhëruese. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, pavarësisht se në vendim nuk paraqet cilat janë shkaqet e kundërshtimit të vendimit të apelit, ka arritur të bëjë një proces vlerësimi të tyre (shkaqeve) nëpërmjet të cilit ka arritur në konkluzionin e shprehur në dispozitiv. Gjykata vlerëson se pjesët e vendimit nuk formojnë një përmbajtje koherente brenda tij, çka bën që përmbajtja dhe arsyetimi i tij të mos kenë një harmoni të brendshme. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se mungesa e paraqitjes së shkaqeve të parashtruara në rekurs, në vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, përbën një të metë, të pakapërcyeshme, të përmbajtjes

së vendimit dhe të arsytimit të gjykatës.

36. Gjykata, nisur dhe nga sa u argumentua më lart, çmon gjithashtu se, *prima facie*, mosparaqitja, në vendimin e Kolegjit Civil, e shkaqeve të parashtuara nga kërkuesi në rekurs, krijon dyshime edhe mbi cenimin e të drejtës së ankimit efektiv si dhe të të drejtës për t'u dëgjuar, të pretenduara nga kërkuesi. Në këtë këndvështrim, pasqyrimi i shkaqeve të rekursit në pjesën hyrëse të vendimit të Kolegjit Seleksionues të Gjykatës së Lartë, përbën një element të domosdoshëm dhe të rëndësishëm të tij, i cili nuk ka thjesht karakter formal në përmbajtjen e vendimit gjyqësor.

37. Si përfundim, Gjykata vlerëson se vendimi i mospranimit të rekursit, i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, objekt shqyrtimi, nuk ka respektuar standardin kushtetues të arsytimit të vendimeve gjyqësore. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkuesit në këtë aspekt është i bazuar dhe duhet pranuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131 shkronja “f” dhe nenit 134, pika 1, shkronja “g” të Kushtetutës; neneve 72 dhe 77 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash:

VENDOSI:

- Pranimin pjesërisht të kërkesës¹.
 - Shfuqizimin e vendimit nr. 400, datë 23.2.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi).
 - Dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.
- Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Sokol Berberi, Vladimir Kristo, Altina Xhoxhaj, Admir Thanza, Vitore Tusha, Fatmir Hoxha

MENDIM PARALEL

Në çështjen në shqyrtim, ndonëse jemi në një mendje me vendimin e shumicës për shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën të vendimit nr. 400, datë 23.2.2012, të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), nuk pajtohemi me arsyet mbi të cilat shumica e mbështet vendimin e saj.

1. Gjykata Kushtetuese, në jurisprudencën e saj, të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar e ka konsideruar pjesë përbërëse dhe të pandarë të të drejtës për një proces të rregullt ligjor, në kuptim të neneve 42, 142/1 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së.

2. Gjykata është shprehur se arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Siç pranon edhe shumica në vendimin e saj (shih pikat 27, 28, 29), funksioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, duke u dhënë njëkohësisht mundësinë ta kundërshtojnë atë. Vendimi mund të kontrollohet nga një gjykatë më e lartë sipas procedurave përkatëse, **në rastin në fjalë nga kjo Gjykatë (nënvizimi është yni)** dhe, që kjo të bëhet e mundur, duhet bërë arsyetimi i vendimit në të cilin gjyqtari tregon me qartësi faktet dhe ligjin e zbatueshëm dhe arsyet që e kanë shtyrë për të bërë zgjedhjen ndërmjet disa mundësive. Para së gjithash, ai duhet t'i japë përgjigje të gjitha pretendimeve të palëve në proces, pavarësisht se, në kuptimin kushtetues, një përgjigje e detajuar nuk është në çdo rast e domosdoshme.

3. Më tej, Gjykata ka theksuar se vendimi gjyqësor duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre, duke qenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës.

4. Shumica, ndonëse me të drejtë i referohet në vendim nenit 310/1 të Kodit të Procedurës Civile, sipas të cilit vendimi i gjykatës duhet të përmbajë hyrjen, pjesën përshkruese-arsyetuese dhe pjesën urdhëruese, në vlerësimin e saj bën një shpërndarje formale jo vetëm të këtyre elementeve përbërëse të një vendimi gjyqësor, por njëkohësisht anashkalon, në mënyrë të njëanshme, jurisprudencën e kësaj Gjykate lidhur me unitetin dhe logjikën

¹ Gjyqtarët V.Tusha dhe F.Hoxha votuan për pranimin tërësisht të kërkesës, kurse gjyqtarët V.Kristo dhe A.Xhoxhaj votuan për pranimin pjesërisht të kërkesës, por me arsyetim paralel.

e vendimit në të gjitha elementet përbërëse të tij.

5. Konkretisht, shumica e mbështet arsyetimin e saj, për shfuqizimin e vendimit në fjalë të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, vetëm në konstatimin e faktit se në pjesën hyrëse të tij nuk janë pasqyruar shkaqet për të cilat rekursuesi ka kërkuar shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Apelit Vlorë. Sipas shumicës, një mangësi e tillë krijon dyshime mbi cenimin e të drejtës së ankimit efektiv dhe të drejtës për t'u dëgjuar.

6. Megjithatë vendimit të Kolegjit i mungon pjesa arsyetuese, pra vlerësimi i pretendimeve të rekursuesit, qoftë dhe në mënyrë të përmblodhur, dhe qëndrimi që mban ky Kolegj për secilin prej tyre, shumicës i "intereson" vetëm paraqitja formale (ndonëse e nevojshme) e këtyre pretendimeve në pjesën hyrëse të vendimit. Sipas saj (shumicës), pikërisht mospasqyrimi i tyre e bën vendimin të papajtueshëm me Kushtetutën.

7. Në vlerësimin tonë, një qëndrim i tillë, ndonëse shërben për të ndrequr një mangësi në formulimin e vendimeve nga Kolegjet e Gjykatës së Lartë, është skematik dhe i padobishëm, pa vlerësuar atë që është më e rëndësishme në një vendim gjyqësor, pikërisht pjesën arsyetuese e cila lidhet drejtpërdrejt me standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit. Mbi të gjitha, ky qëndrim nuk i shërben aspak kërkuarit i cili pretendimet e tij për proces të parregullt ligjor i lidh me cenimin e të drejtave të tij kushtetuese. Këtu qëndron, në këndvështrimin tonë, karakteri formal i vendimmarrjes së shumicës, e cila, ndonëse nga njëra anë kënaq pretendimin e kërkuarit për shfuqizimin e vendimit në fjalë të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, nga ana tjetër, dhe që është më e rëndësishme, nuk i jep përgjigje pretendimeve me natyrë ligjore dhe kushtetuese të tij. Pyetja që shtrohet në këtë rast është: A e përmbush standardin e arsyetimit të vendimit një vendim i pritshëm i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, i plotësuar tashmë, në formë, me parashtimin e pretendimeve të kërkuarit? Ne mendojmë se jo.

8. Kërkuari ka pretenduar para Gjykatës së Lartë se Gjykata e Apelit Vlorë ka zhvilluar ndaj tij një proces të parregullt ligjor, sepse ka cenuar parimin e barazisë së armëve dhe të kontradiktoritetit. Duke mos marrë përgjigje lidhur me këtë pretendim me natyrë ligjore dhe kushtetuese, kërkuari e konsideron procesin e zhvilluar në Gjykatën e Lartë si të parregullt përderisa edhe vendimi i Kolegjit është i paarsyetuar. Prandaj ai i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese. Ky është shkaku pse ai kërkon shfuqizimin e vendimit të Kolegjit Civil si të paarsyetuar dhe deklarimin e tij si të papajtueshëm me Kushtetutën. Atij nuk i intereson forma e vendimit të Kolegjit, por përmbajtja e tij, më e pakta, një përgjigje, qoftë edhe skematike, se përse është i pabazuar pretendimi i tij për cenim të parimit të barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit. Nga ky këndvështrim, mendojmë se arsyetimi mbi të cilin e mbështet shumica vendimmarrjen e saj në këtë çështje, përveçse formale, e bën atë dhe joefektive.

9. Një riformulim i vendimit nga ana e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë në linjën e kërkuar nga shumica, nuk përmbush pritshmëritë e kërkuarit dhe ai mund t'i drejtohet përsëri Gjykatës Kushtetuese lidhur me cenimin e të drejtës për një proces të rregullt ligjor, në aspektet e pretenduara dhe të mbetura pa përgjigje.

10. Përfundimisht, në vlerësimin tonë, fakti që Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), në vendimin e tij, nuk i ka dhënë përgjigje pretendimeve të kërkuarit, sipas të cilit nga Gjykata e Apelit Vlorë është cenuar parimi i barazisë së armëve dhe kontradiktoritetit, përbën cenim të standardit kushtetues të arsyetimit të vendimit. Për rrjedhojë, vendimi, objekt shqyrtimi, duhej shfuqizuar si i papajtueshëm me Kushtetutën për këtë shkak.

Këto janë arsytet për të cilat ndajmë mendim të ndryshëm me vendimmarrjen e shumicës lidhur me arsyetimin e vendimit.

Anëtarë: Vladimir Kristo, Altina Xhoxhaj

MENDIM PAKICE

1. Në çështjen konkrete ndajmë mendim të njëjtë me shumicën në lidhje me mosrespektimin e standardit kushtetues të arsyetimit të vendimit gjyqësor nga Gjykata e Lartë, por vlerësojmë të shprehemi me mendim pakice, pasi çmujmë se kërkesa e kërkuarit duhet të pranohej tërësisht, duke shfuqizuar, për rrjedhojë, edhe vendimin nr. 677, datë 5.7.2010 të Gjykatës së Apelit Vlorë.

2. Kërkuari ka parashtuar se Gjykata e Apelit Vlorë, në mënyrë të njëanshme, nuk ka analizuar asnjë nga pretendimet e tij, por ka marrë të mirëqena pretendimet e subjektit të interesuar (nipit të tij), duke i shtrembëruar faktet dhe duke i interpretuar ato në favor të palës tjetër. Sipas kërkuarit, ky qëndrim i gjykatës ka

cenuar barazinë e armëve dhe kontradiktoritetin, si elemente të procesit të rregullt ligjor.

3. Në lidhje me këto pretendime shumica është shprehur se ato kanë të bëjnë me vlerësimin e provave, mënyrën e interpretimit të fakteve dhe të zbatimit të ligjit nga ana e gjykatës së apelit dhe, për rrjedhojë, i ka vlerësuar si të pabazuara.

4. Ne, gjyqtarët në pakicë, mendojmë se vlerësimi i mësipërm i shumicës është i gabuar, pasi, bazuar në parimin *jura novit curia*, pretendimet e kërkuarit, në rastin konkret, duhen vlerësuar nën dritën e standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor.

5. Nisur nga qëndrimi i konsoliduar i jurisprudencës kushtetuese, pjesa urdhëruese e vendimit të gjykatës duhet të jetë rezultat i natyrshëm i përfundimeve të arritura në pjesën arsyetuese. Ajo është sintezë e këtyre përfundimeve dhe si e tillë, në asnjë rast, nuk mund të jetë në kundërshtim me to. Vendimi që përmban ose lejon kontradiktën logjike, cenon rëndë dhënien e drejtësisë. Ai nuk mund të jetë i kuptueshëm dhe bindës dhe, për pasojë, nuk mund të zbatohet në praktikë. Një vendim i plotë dhe i kuptueshëm pasohet logjikisht edhe me vetë forcimin e sistemit gjyqësor. Ai kontribuon në shprehjen dhe thellimin e vlerave shoqërore që transmetohen përmes normave ligjore. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Vendimi mund të kontrollohet nga një gjykatë më e lartë sipas procedurave përkatëse dhe, që kjo të jetë e mundur, duhet bërë arsyetimi i vendimit, në të cilin gjyqtari tregon me qartësi faktet dhe ligjin e zbatueshëm, të cilat e kanë çuar në bërjen e një zgjedhjeje ndërmjet disa mundësive. Vendimet gjyqësore që japin gjykatat e të gjitha niveleve në përfundim të gjykimit, përbëjnë aktin procedural kryesor të të gjithë procesit gjyqësor. Ato përmbledhin dhe finalizojnë, përfundimisht, qëndrimet që mban gjykata lidhur me çështjen në gjykim (*shih vendimet nr. 8, datë 16.3.2011; nr. 23, datë 4.11.2008; nr. 11, datë 2.4.2008 dhe nr. 7, datë 9.3.2009 të Gjykatës Kushtetuese*).

6. Nga përmbajtja e pjesës arsyetuese të vendimit nr. 677, datë 5.7.2010 të Gjykatës së Apelit Vlorë konstatohet se: i) Vendimi bazohet vetëm në konstatime të pretendimeve të palëve ndërgjyqëse, të fakteve të provuara gjatë gjykimit të çështjes në shkallë të parë dhe jo në analizën ose arsyetimin e fakteve dhe provave të pretenduara ose atyre të konstatuara. Vendimi i Gjykatës së Apelit Vlorë konstaton vetëm se çfarë rezultojnë nga provat (si p.sh. pagesat nga mandat arkëtimet, lidhja e kontratës nga pyetja e dëshmitarëve), por nuk analizon asnjë nga provat. Megjithatë, Gjykata e Apelit ka arritur në konkluzionin se *“e sheh me vend të ndryshojë vendimin e gjykatës dhe të pranojë padinë, pasi nga provat që janë administruar në gjykim ka rezultuar se: ‘paditësi disponon këto prova..., kurse i padituri, gjatë prapësimeve ka paraqitur këto prova...njëkohësisht midis palëve janë zhvilluar edhe disa procese penale dhe civile, duke renditur vetëm vendimet përkatëse’”*; ii) Vendimi ndjek logjikën arsyetuese të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Vlorë lidhur me faktin se paditësi është pronar dhe e ka fituar pronësinë me kontratë (mënyrë e prejardhur), kurse për sa i përket analizës së legjitimitetit aktiv të paditësit dhe vlefshmërisë ose jo të titullit të pronësisë, Gjykata e Apelit mjaftohet vetëm në renditjen e provave që ka sjellë i padituri, të cilat janë të njëjta me ato të pasqyruara në vendimin e shkallës së parë. ii) Po ashtu, Gjykata e Apelit Vlorë, edhe pse shprehet se paditësi është pronar dhe e ka fituar pronësinë me kontratë (mënyrë e prejardhur), ajo vijon arsyetimin se *“...megjithëse kemi të bëjmë me një provim shumë të vështirë (kur barra i takon atij që e pretendon), vështirësia në procesin e të provuarit hiqet sidomos kur vërtetohet fitimi primar i pronësisë”*.

7. Në vështrim të rrethanave konkrete të çështjes dhe standardit kushtetues për arsyetimin e vendimit, mendojmë se vendimi i Gjykatës së Apelit Vlorë ka cenuar standardin kushtetues të arsyetimit të vendimit. Vendimit objekt kundërshtimi i mungon analiza e fakteve dhe është kontradiktor në konkluzionet në lidhje me mënyrën e fitimit të pronësisë. Si rezultat i kësaj kundërshtie të dukshme në arsyetimin e vendimit, mendojmë se argumentet janë të pamjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese të vendimit.

8. Pretendimin në lidhje me konkluzionet kontradiktore të Gjykatës së Apelit Vlorë kërkuari e ka parashtruar edhe në rekursin drejtuar Gjykatës së Lartë, e cila rezultojnë se nuk i ka dhënë përgjigje në vendimin e saj nr. 400, datë 23.2.2012, por ka vendosur mospranimin e rekursit me arsyetimin se nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 472 i KPC-së. Referuar rolit të Gjykatës së Lartë në kontrollin e respektimit të standardeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor dhe qëndrimin të jurisprudencës kushtetuese në rastet kur vlerësohet se ishte detyrë e Gjykatës së Lartë që të verifikonte këtë pretendim duke i dhënë një përgjigje të arsyetuar, mendojmë se Gjykata e Lartë duhet të ishte shprehur në lidhje me cenimin e standardit kushtetues të arsyetimit të vendimit të Gjykatës së Apelit Vlorë.

9. Në respekt të parimit të subsidiaritetit, të ekonomisë gjyqësore dhe të administrimit sa më efektiv dhe praktik të drejtësisë, po ashtu, bazuar në kufijtë e ndryshëm ligjorë të shqyrtimit të çështjes në Gjykatën e Lartë

me atë të Apelit, si dhe nisur nga natyra e rrethanave të çështjes konkrete, mendojmë se shumica duhej të shfuqizonte edhe vendimin e Gjykatës së Apelit Vlorë. Në referim të nenit 465 të Kodit të Procedurës Civile, në shqyrtimin në apel mbahen parasysh, për aq sa janë të zbatueshme, dispozitat mbi procedurën e gjykimit në shkallë të parë. Me kërkesë të palëve ose edhe kryesisht, gjykata e apelit përsërit tërësisht ose pjesërisht hetimin gjyqësor. Në shqyrtimin gjyqësor mund të lexohen aktet e gjykimit në shkallë të parë dhe, po ashtu, gjykata ka të drejtë të marrë edhe prova të reja. Nisur nga këto kompetenca të Gjykatës së Apelit, vlerësojmë se kjo e fundit e shqyrton çështjen duke iu referuar krahas ligjit edhe fakteve konkrete dhe provave.

10. Gjykimi kushtetues synon të vlerësojë nëse procesi, si i tërë, ka qenë i rregullt, duke u ndalur në ato shkelje thelbësore, vërtetimi i të cilave do të cenonte të drejtat dhe liritë themelore të palëve në proces. Po ashtu, Gjykata është shprehur se përbën cenim të parimit për një proces të rregullt ligjor rasti kur gjykata e shkallës më të lartë, duke u bazuar në kompetencat që i jep Kodi i Procedurës, nuk ka plotësuar apo nuk ka korrigjuar mangësitë dhe gabimet e gjykatave të shkallëve më të ulëta në plotësimin e standardeve dhe elementeve të një procesi të rregullt ligjor (*shih vendimin nr. 5, datë 25.2.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Në vështrim të sa më sipër, vlerësojmë se shkelja e të drejtës së kërkuarit për një proces të rregullt ligjor, nga ana e Gjykatës së Apelit Vlorë, nuk është plotësuar ose korrigjuar nga Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë. Në këto kushte, çmohet se rivendosja e të drejtave të cenuara të kërkuarit bëhet e mundur përmes kthimit të çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Apelit Vlorë.

Anëtarë: Fatmir Hoxha, Vitore Tusha